

pašumataega ühes aga esimest korda uue kirikus: „Meil tuleb abi Jumalaast.” Viimse salmiga astus kindral-supertent altari ette, pidas siisjeõnnistamise kõnet ja õmistas kirikut kolmainu Jumalateenistuse ja summardamise fojals ja tema förwas seisivad praus Berg ja õpetaja Bergwiß, Lais ja Läpenowe. Pärast koorilaulu hakkas nüüd Jumalateenistus harjund viisil ja õpetaja Bergwiß pidas Luk. 19, 1—10. sõnade põhja peal jutlust, kelle sees kõiti, nimelt Reisrit tänas, kes kiriku ehitamise juures oli avitanud.

Ehituse kulu tulid kõlku ülepea 81,500 rubl. Kõlku tulnud kingituse läbi: Suure würsti proua Helena Pawlowna läest 15,000 rubla. Eestimaa riütliseltsi anded 19,022 rubla. Peeterburgi abi-kassa pooltest 1,300 rubla. Konsul Andr. Koch ja oldermann H. H. Fall on tumbgi 500 rubla linlinud kus juures viimane fa veel palju muud ehituse materiali oli annud. Korjandused ja armu-anded tulivad kõlku 10,000 rubla. Siieli aga pidi veel juure laenatama, nimelt Rooma - katusi usu korjandusest kust 30,000 rubla sai äraprunigitud ja mis veel puudus sai förvalijest kohtadest laenuga kõlku korjatud. Peale muude kingituste on veel nimetada: Üht suurt froonlührit kinkis kindral-adjutant baroon Meyendorff. Üht wäga hinna-

sat kirikufessa E. Steinberg. Suurt kiriku eesust geheimrath Dr. Karell. Suurt afnaroosi von Schonert. Kantslit kaupmees Blumwerk. Toompä kirikust faks kella kelle seisifirjad tunnistatiwad, et need enne wana Raarli - kiriku omad on olnud. Aastal 1864 sai fa Raarle - kiriku fogudus meie armulise keisri herra käest Toompäält endise kommetandi maja enesele kogu fründiga kingitusels.

Mõni sõna elajate tarbusest.

Kuninga Raarle V (kes aastast 1364 tunni 1380 valitset) oli uks sõber nimega Aubri von Montdidier (söe: Dobri von Mongdidjöö) keda ta wäga armastas, aga kes oma sõbraast ritter Makairest ühes vähemas metsakeses Pariisi linna ligidal sai äratapetud. Tapetud juures ei olnud sedagi muud hirge kui tema enese jahi soerHerkules, keda mõrtjukas fugugi tähele ei pannud, kui ta surnu seha põesaste sisse ärapetis. Koer aga jäi surnu seha juure paigale ja piisdis hulgumiise läbi oma peremeest ülesse äratada; mis aga n'agu muidugi teada midagi ei aitand. Kui teda viimaks tuline nälg foju aeras, joofsis ta Pariisi ühe oma peremehe sõbra juure, kes t'ale sūlla andis. Kui oma tulist nälg oli piisut waigistand, ruttas Herkules jälle metsa